
GEORGE ANCA - PRIN OCHII UNUI STUDENT DEVENIT PROFESSOR

Prof. Claudia Georgescu

Liceul Tehnologic Mecanic, Municipiul Câmpina, județul Prahova

2006 a fost anul in care Dumnezeu sau destinul m-a pus la grea încercare, am descoperit, intr-o zi oarecare, că alesul inimii mele s-a folosit de ceea ce numim dragoste și a pornit intr-o căsătorie cu mine cu o minciună. Am plâns, am urlat, am căutat răspunsuri, dar nu am găsit decât tot dragoste, a lui mai puternică pe zi ce trecea, și puterea mea de sacrificiu, care au durat încă 6 ani.

Pe fondul acestor frământări am găsit o oază de liniște, orele domnului profesor George Anca, ore de literatură română și comparată, care se țineau in zilele de sâmbătă și duminică, la Facultatea de Teologie - Litere, Universitatea Valahia, din Târgoviște. Țin să precizez că nu existau microbuze decât la anumite ore, cu toate acestea, stăteam la ocazie, fie pe ploaie, vânt sau ninsoare, dar nu am avut nicio absență de la cursul dumnealui, iar prezența grupei noastre era cam de 80-90%.

Domnul profesor era un fenomen, un poliglot, un profesionist, o prezență caldă cu ochi blânzi si dornici de cunoaștere și de a ne cunoaște, mai întâi ca oameni, apoi ca studenți, cu părul nins de trecerea anilor, cu glasul ușor răgușit, dar duos in același timp, reusea să capteze atenția auditorului prin lecția care semăna, cu o poveste, de fiecare dată alta. Fiecare poveste avea un sfârșit, unul inedit, pentru că noi, studenții, găseam propriul nostru final.

Cele mai bune comentarii le aduna in revista TRIVIUM.

Intr-o oră de curs mi-a spus că sunt talentată și că forta mea sta in puterea unui zâmbet, așa mi-a scris mai apoi, când ne-a adus revista in care am publicat o paralelă între SACONTALA și CĂLIN (FILE DIN POVESTE) și comentariile finale ale studenților la opere despre care discutam la curs.

Imi plăcea nespun când se așeza lângă banca mea, stăteaam intotdeauna in prima bancă, și povestea cu patos despre Eminescu, despre Eliade și despre India. Ne vorbea despre dragoste cum că dragostea dintre doi oameni atinge cerul, traversează valorile morale, ține piept valorilor imorale yin și yang, colecționez agendele, am păstrat tot ce mi-a placut din cursurile de la facultate, de la master, de la toate cursurile, ca învățător, apoi ca profesor, la care am participat.

2019 – într-o zi de noiembrie discutam cu ale mele colege de catedră și le-am propus sa invitam un scriitor la Cercul Profesorilor de Limba Română, ce a avut loc pe 3 decembrie 2019, la Liceul Tehnologic Mecanic, Municipiul Câmpina, județul Prahova. Am primit adresa de email de la fiica unui alt profesor drag mie, tot din facultate și i-am scris domnului profesor George Anca, câteva rânduri timide, prin care îl invitam la activitatea noastră. Mi-a răspuns în aceeași zi, afirmativ, bucuros de invitație. Nu știu dacă și-a mai adus aminte de mine, cert este că ne-a onorat cu prezența, a venit cu TRENUL, cu o oră înainte de începerea activității, ceea ce mi s-a părut fantastic, în lumea aceasta plină de oameni care știu doar să profite, într-un sens sau altul de celălalt, mi-a făcut cadou 10 cărți pe care le-am donat bibliotecii liceului, ca să-l fac cunoscut printre colegii mei și printre alți doritori de literatură postmodernistă, SĂ MĂ MÂNDRESC că a fost profesorul MEU.

M-a recunoscut, m-a îmbrățișat, am vorbit mult, a participat la toată activitatea și m-a emoționat modul în care și-a deschis discursul : A CITIT TOT ce am scris eu în revista TRIVIUM, toate gândurile mele din vremea studenției. Evident, și-a prezentat unele dintre creații, fapt ce adus admirația doamnei inspectoare Marian Cristina Ionescu și a colegilor profesori din alte 15 instituții de învățământ de pe Valea Prahovei.

Mesajul pe care l-am primit în legătură cu decesul domnului profesor m-a cutremurat, pentru că ultima întâlnire cu acesta a fost una optimisă, în fața profesorului Georgescu Claudia s-a aflat scriitorul George Anca, un domn prezentabil, luminos și sănătos, pentru vârsta destul de înaintată pe care o purta pe umerii doar ușor aplecați. Domnul profesor spunea că timpul omului este limitat, așa că e necesar să-l petrecem cu cine merită, presupun că timpul aici, pe pământ, nu a fost necesar, dacă cine a meritat a plecat spre eternitate.